

**„My musíme mít pořád na mysli, že jsme malý národ
v nepříznivém postavení zeměpisném;
prakticky nám to ukládá, abychom se měli víc k světu,
víc myslili, víc dokázali než ti druzí...“**

(Karel Čapek: Hovory s T.G.Masarykem)

Kečap

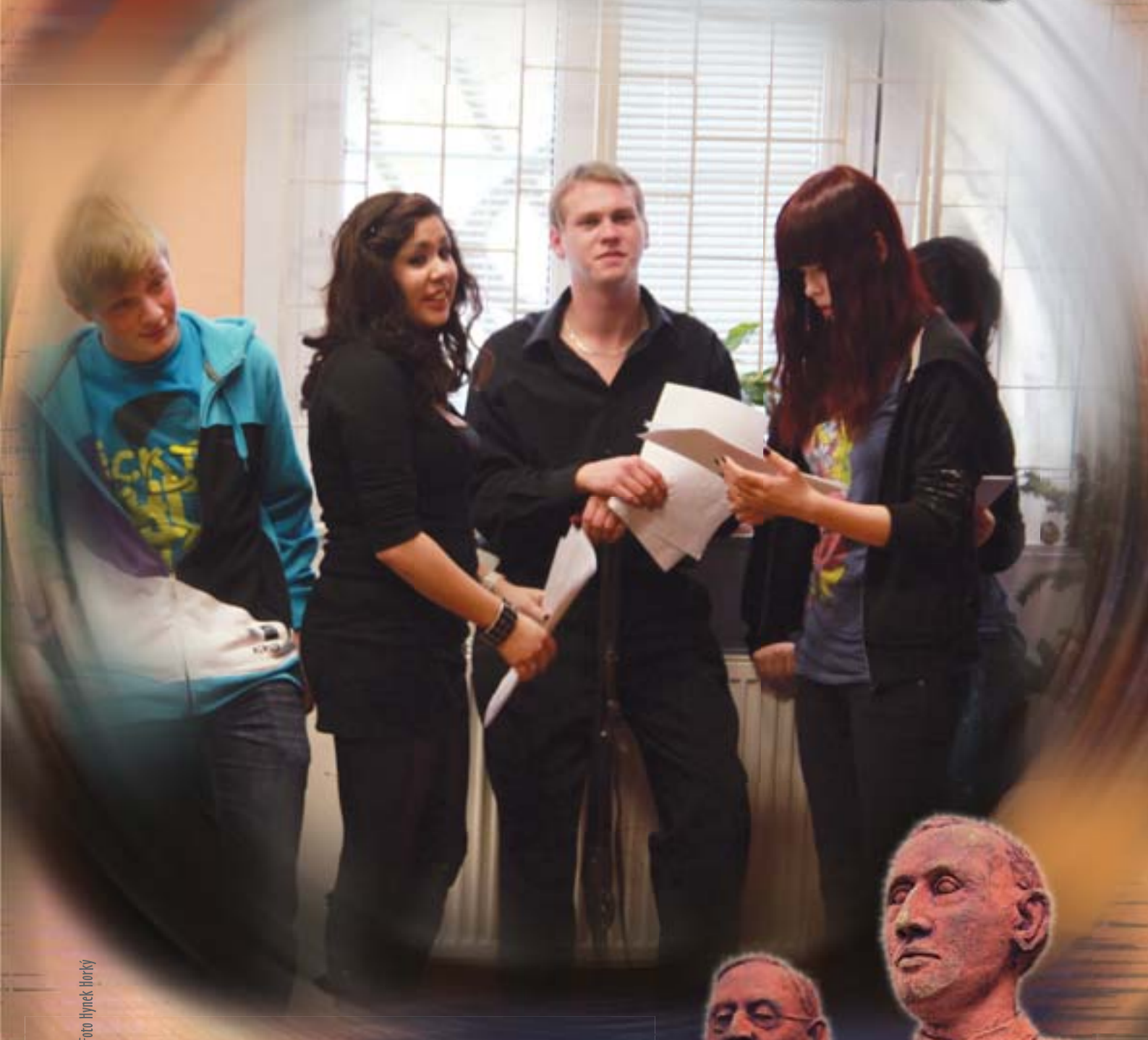

Foto Hynek Horák

Nejkrásnější na světě nejsou věci, ale okamžiky.

(Karel Čapek)

Literární almanach Gymnázia bratří Čapků, jen pro vnitřní potřebu, číslo 3/2011

vychází v tištěné a elektronické podobě, uspořádal Vlastimil Chalupa, grafická úprava Daniella Sladká, autor titulu ak.mal. Josef Velčovský

Třetí ročník Čtenářského maratону

Ve středu prvního prosince 2010 v 10,10 začal na našem gymnáziu třetí ročník Čapkovského čtení. Hosty vítali studenti v dobových kostýmech a zejména studentky v dobových účesech, vybraná díla četli studenti, pedagogové i hosté, tradičně již členové Čapkovské společnosti, moderátorka Magdalena Dietlová, herec Karel Hábl a další, doprovodný program byl nabit dramaturgií a ukázkami z dalších oblastí umění. Uvítali jsme pozvání pana faráře Kužniara do kostela Stětí svatého Jana Křtitele v Hostivaři, kde proběhla část programu, včetně vystoupení pěveckého sboru rodičů žáků sousedské Základní umělecké školy s dobovým repertoárem.

Všichni studenti a pedagogové, kteří vydrželi maraton a dočkali se závěru akce druhý den, opět v 10,10 hodin, nesli obětavě zástavu akce i za většinu ostatních účastníků, kterým druhý den sněhová kalamita nedovolila dorazit do školy. Stejně tak dopadla řada očekávaných hostů, zpěváků, herců, televizních činitelů a kapitánů průmyslu již první den k večeru a museli svou účast omluvit. Tak zase za rok.

Letošní maturanti z podnikatelského oboru psali v češtině pohádky, prváci z gymnázia měli v mediálních praktikách zadáno téma – jak jsem potkal Čapka. Původně to měl být rozhovor či jiné povídání s někým z rodiny, jak se setkal s dílem bratřů Čapků. Tady je ukázka, že i toto téma lze pojmout netradičně.

JAK JSEM POTKAL ČAPKA

Měli jsme tu možnost udělat rozhovor s Milošem Horáčkem, provozním jednoho malého podniku v centru Prahy. Právě On měl tu možnost a zkušenost pohlédnout na Karla Čapka skrz jiné brýle, než přes ty mediální.

RED: Zdravím Miloši. Dnešní článek o osobnostech věnujeme zrovna Tobě a tvému setkání. Představ se tedy těm, kteří tě neznají.

MH: Servus, tak já zdravím redakci a všechny čtenáře časopisu. Jmenuju se Miloš Horáček a dělám v takovém útulném baru vedle Národní Třídy. Mam 47 let, jsem vdovec a mezi mé hobby patří studování pohlavního života mravenců a pěstování sýrů. Musím teda říct, že s Čápkou jsem se setkal opravdu vtipným způsobem, jelikož stejné zájmy asi nesdílíme.

RED: Jak tedy k takovému setkání došlo?

MH: Tak tuhle jsem si šel, jako každý pondělí, na klobásu a na pivo k Janouškovi ke stánku, naproti Baťovému obchodáku. No a tak kecáme kecáme a Janoušek najednou povytáh nohavici a odhalil mi svoje nový botajdy. Než sem se stačil zeptat, kde je schrastil, už ukazoval na Baťův krám a zubil se, a tak povídám, že to musím mít taky.

RED: Dobrá, ale Baťa a Čapek...

MH: Odpustil jsem si teda svoje hody u Janouška a odpolední zmrzku u Itala a jdu se teda podívat po těch Baťovkách. No, tak tam rejdim mezi těma regálama a pak jsem je viděl! Úžasnej pár plátěnejch bot, to mě teda vzalo! Chvilí sem na ně s otevřenou pusou civěl a pak mi došlo, že v mojí velikosti maj poslední! Šel jsem si pro lžici na boty, a když jsem se otočil, vidim, jak si tam nějakej týpek na haksny nazouvá moje Baťovky! Tak jsem mu ještě jakž takž slušnou formou sdělil, že jako ty boty sem viděl první a on mi na to začal povídat něco o nějaký dýmokrácii nebo co. Tak mu povídám, že jestli uslyším ještě jedno sprostý slovo, tak uvidí, načez mě začal srovnávat s jakýmsi Tomešem, prej Krakatait, tak to mě teda dožralo. Zahulákal sem na něj z plnejch plic, kde bere tu drzost a chystal sem se mu nasadit kravatu, co tak dobře umim. Než se ale stačilo cokoliv stát, zasáhla prodavačka, že jeden pár tam jako ještě je.

RED: Chcete mi říct, že to byl právě...

MH: Druhej den to povídám Janouškovi, že on dřív dělal někde knihovníka, tak mi povídá, že to byl prej Čápa. Věřili byste, že má stejný číslo bot jako já?

RED: Tolik tedy o vašem setkání.

MH: No jo, dyť já ho nepoznal. Ale ty botky jsou fajnový, zvlášť když jsem si je tak vybojoval.

RED: Které z jeho děl vás nejvíc zaujalo?

MH: Jak jako děl? To počkat, to mi Janoušek neřek. Kdo to byl?

RED: My v redakci děkujeme panu Horáčkovi za rozhovor a posíláme mu předplatné časopisu.

David Taliján • 16

Novodobá pohádka o Šípkové Růžence

Nedaleko Prahy žili manželé, kteří se jmenovali Šípkovi. Bydleli v novém velkém domě na krásném pozemku s bazénem a vzrostlými jehličnany. Pan Šípek byl podnikatel a jeho manželka v domácnosti. Měli všechno, na co si vzpomněli, i krásné dovolené v zahraničí, jediné, co jim chybělo, bylo miminko. Paní Šípková stále nemohla otěhotnět, ani lékaři jí nepomohli, a proto se obrátila na léčitele a šarlatány.

Jednou navštívila kartářku, která jí předpověděla, že se jí narodí 2. 2. 2002 holčička. A tak se opravdu stalo. Narodila se jim holčička jménem Růženka. Oba rodiče byli moc šťastní, protože jim už vůbec nic nechybělo. Když slavili první Růženčiny narozeniny, pozvali Šípkovi spoustu příbuzných a známých, ale nepozvali sestru paní Šípkové, protože se neměli moc v lásce. Když se Růženka narodila, sestra žárčila, protože sama žádná dítě neměla. Ona se i přesto na oslavu dostavila s velikou zlobou a Růžence předpověděla: „Až ti bude patnáct let, budeš brát drogy!“ Šípkovy to moc mrzelo, ale říkali si: „Růženku před vším ochráníme.“ Čas ubíhal a Růženka začala chodit do školy. Měla dobrý prospěch, mnoho přátel, byla to veselá a milá dívka. Ale na druhém stupni si rodiče začínali všimnout změn v jejím chování i prospěchu. Růženka s rodiči nechtěla komunikovat, chodila pozdě domů a i učitelé pochopili, že není něco v pořádku.

Jednoho večera zavolali rodičům Šípkovým z nemocnice, aby se dostavili, že je u nich hospitalizována jejich dcera. Rodiče se vyděsili, rozjeli se do nemocnice a ptali se lékaře: „Co je s naší dcerou?“ Lékař jim odpověděl: „Vaši dceru přivezla záchranná služba z nějakého klubu, byla v bezvědomí. Už ale známe příčinu, užívá drogy.“ Rodičům Šípkovým se zhroutil náhle celý svět. Stalo se to, čeho se tolik obávali. Vzpomněli si, že přesně došlo na vyřčená slova zlé sestry paní Šípkové. „Co budeme dělat?“ ptala se paní Šípková.

Když Růženku propustili z nemocnice, rodiče jí přestávali dávat kapesné a byli na ni více přísní. Protože měla patnáct narozeniny, souhlasili, že si může pozvat domů na oslavu své přátele. Přišel i o rok starší kamarád a Růžence se celý večer věnoval, ona zjistila, že jí vůbec není lhostejný. Pak spolu občas šli do kina, na procházky nebo jezdit na kolečkových bruslích a na kole. Růženku přijali na střední školu, už nechodila do klubu, měla svého vysněného „prince“ a také zachránce, který jí úplně změnil život a k drogám by se už nikdy nevrátila. Rodiče Šípkovi jsou opět spokojeni.

Milan Šmejkal • 5P

Foto • Hlunek Horový

SÍDLO DÁMY V ČERNÉ KÁPI

Je to už dávno. Možná i 3 000 let, co tu žila na zemi dívka jménem Luciana. Nebyla moc oblíbená. Možná proto, že byla uzavřená do sebe a uprostřed nocí chodila ven. Někteří ji považovali za čarodějkou. Neměla zrovna lehký život. Byla adoptovaná a její rodiče neměli čas se o ni starat, ale rádi ji měli. Měla jen jednu kamarádku, a to Lilith. Nebyla sice stejná jako ona, ale celkem si rozuměly. Obě byly uzavřené a držely si odstup od ostatních. Bohužel byla Lilith nemocná. Měla rakovinu a před sebou maximálně rok života.

Lucianě se často v noci zdávaly podivné sny o krásném zámku a paní. Neviděla jí nikdy do obličeje. Měla na sobě vždy černou kápi, která jí v už takhle tmavé místnosti zastiňovala tvář. Často přemýšlela, jaký ten sen má smysl. Chtěla ten zámek najít, ale sny byly málo podrobné, aby mohla určit, co je to za budovu a jestli vůbec existuje. V den, kdy jí bylo 18 let, se jí zdál sen živější než jindy a ukázala se jí v něm i cesta k záhadnému zámku. Nebyl daleko. Zнала ho z vyprávění starých lidí posedávajících po hospodách. Neměl ani jméno, nikdo nevěděl, kde se tu vlastně vůbec vzal. Prý tu byl dřív, než vznikly okolní vesničky, a byl už od jakživa opuštěný. Říkalo se mu ale „Zámek iluzí“. Jeden člověk před mnoha lety tvrdil, že tam byl a viděl divné věci – ostatní je označili za iluze, a tak vznikl jeho název. Prý v něm straší „dáma v černé kápi“ a nikdo se tam už léta neodvážil jít, protože kdo do něj vešel, se už nikdy nevrátil, až na jednoho. Někdo dokonce tvrdil, že je prokletý. Ale ani tyhle povídačky ji neodradily. Hned jak se rozednělo, se vydala k Lilith. Jí se sice nápad jít do starého zámku ani trochu nelíbil. Nedokázala jí tam ale nechat jít samotnou...

Poté, co ušly už velký kus, se zastavily a naskytl se jim pohled na hodně velký palác s vysokými věžemi, který obklopovaly mohutné skály. Skoro to vypadalo, jako by ho chránily. Nad palácem kroužilo a křičelo hejno havranů. Jeden z nich jí prolétl nad hlavou, snad jako na pozdrav. Lilith začala ječet, protože se jich bála. Vyškrábaly se na menší skálu a dole uviděly kamenný široký most vedoucí přes propast. „Já dál nejdu“, začala se Lilith vzpírat. „Vždyť ten chlápek říkal přece, že tam sídlí smrt, ne?“ „Jo, ale já chci zjistit, proč se mi o tom pořád zdá. Nechci zase prožít další noc s tím otravným snem.“ Obě šly tedy dál, šly přes most, který vedl k velkým vratům. Byly zdobené, měly na sobě stejné znaky, které Luciana viděla ve své knize, kterou ovšem nedokázala kvůli divnému písmu přečíst. Jako malá to dokázala, ale připadala jí strašidelná a tak dodnes vlastně neví, o čem je. Čím víc se blížily, tím víc je sužoval pocit strachu a úzkosti. „Já mám strach. Už chci jít domů!“, „Já ani ne.“ odsekla Luciana. Lilith se podívala. „Cože? Tobě se tady líbí?“ Jo, cítím se tu tak... je to nepopsatelný, je to jako v těch mých snech.“

Zámek to byl krásný, ale vypadal opravdu strašidelně. Byl postaven v gotickém stylu, tudíž měla okna tvar lomeného oblouku a to tomu dodávalo osobité kouzlo. Došly až ke dveřím a otevřely je... Vstupní hala byla temná a hodně velká, ale ne úplně zanedbaná. Stěny zdobily různé fresky, ve kterých Luciana poznala nějaké lidi a vznešenou dámu v černých šatech, kterou znala z vyprávění a svých snů. Se stropu byla svěšená houpáčka, ovinutá rudými růžemi. Na jedné stěně bylo pověšeno velké starobylé zrcadlo. Lilith se zadívala do zrcadla a najednou vykřikla: „Luciano, koukej! Co to je?“ Podívala se tedy také do zrcadla a viděla v něm nemocniční pokoj. Ležela v něm krásná dívka s dlouhými blondatými vlasy. Byla připojená k různým přístrojům. Byla to Lilith! „To jsi ty!“ ... „Jsem“... začala plakat a chtěla utéct pryč. Luciana ji pevně chytla a uklidňovala. „Tohle není skutečnost, jsme v zámku iluzí, nesmíš to brát vážně!“ V tom zahlédla na malý moment na houpáčce malou holčičku v bílých šatech. V hlavě jí zazněl hlas „To je slečna

Pavčina Šrnová • 4P

Věčnost, Luciano.“ Vzpomněla si, jak stála jako malá u houpáčky a ptala se nějaké paní, kdo to je. Ptala se i na zrcadlo, ale na to jí tehdy rekla: „To ti povím, až budeš starší.“

Po chvíli se vzpamatovaly a šly dál do jedné z chodeb. Byly vystrašené, ale obě věděly, že vrátit se zpět už nemohou. Lilith trochu zmatkovala: „Když se tu ztratíme, tak nás už ale nikdo nenajde.“ „Vždyť už ztracené jsme, tak je jedno, kam teď půjdeme“, odvětila

Pavčina Šrnová • 4P

jí na to Luciana. Najednou uslyšely kroky z druhé strany chodby. Hrůzou se zastavily a nebyly schopné se pohnout. Bylo slyšet, jak se přibližují... ze tmy vystoupily dvě postavy. Žena byla kudrnatá blondýnka. Muž byl vysoký a také světlolový. Vypadali přátelsky a žena zvolala jméno: „Lilith“. Lilith stála jak opařená, ale pak se rozběhla a padla jim do náručí. „Mami, tati! Co tady děláte? Já myslela, že nežijete...“ „Lilith, my jsme mrtví. Zemřeli jsme při té nehodě. Ty tady nemůžeš zůstat. Běž domů, tvůj čas ještě nepřišel, ale neboj, jednou se znova uvidíme, holčičko.“ Ta ovšem začala vzdorovat, že odejít nechce.

Ze tmy vystoupila ještě jedna postava. Byla vysoká a moc krásná, oděná v dlouhých vznešených černých šatech. Měla černé vlasy jako Luciana, výrazné ledově modré oči a šel z ní strach. Když promluvila, její hlas zněl rázně, ale zároveň andělsky. „Tvoji rodiče mají pravdu, nezůstaneš tady. Ještě nejsi připravená. Lilith zoufale vykřikla „Kdo jsi?“, i když to vlastně tušila. „Já jsem Mortiana, jsem Smrt.“ Lilith se rozplakala, prosila o to, aby mohla zůstat, ale Mortiana rázně řekla „Ne!“ Luciana měla v sobě zvláštní pocit. Nebála se jí. Naopak měla snad i radost, že jí vidí. „Čekala jsem na tebe tak dlouho a teď jsi konečně u mě.“ Luciana nechápala a zeptala se „Proč se mi o tobě zdálo, proč si mě sem přivedla?“ Na to odvětila Mortiana: „Jsi moje dcera, Luciano. Musela jsem tě nechat žít u lidí, aby ses mohla sama rozhodnout, kde chceš žít. Tvůj otec byl totiž smrtelník. Ta zvláštní kniha byla ode mne, ale vím, že jsi ji nečetla.“ Luciana byla z toho naprosto zmatená, ale zajímala se dál. „Jak je ale možné, že byl smrtelník?“ „On měl zvláštní moc. Uměl ovládat různé síly, měl zvláštní dar a tak mě viděl a nebál se mne. Jednou za čas se takoví najdou, a ti jsou pak mými anděly. A ty jsi jedním z nich.“ „Já jsem anděl?“ zeptala se. „Ano, jsi. Jsi anděl smrti. Tvůj úkol je připravovat lidi na to, že si pro ně přijdu.“ Luciana byla naprosto zaražená a zároveň nadšená, že se nezmohla už ani na slovo.

Popošli kousek od ostatních a Mortiana promluvila k Lucianě: „Zůstaneš, nebo se vrátíš?“ „Zůstanu!“ „Jsi si si jistá? Nikdy se už nebudeš moci vrátit. Opustíš tak své adoptivní rodiče i kamarádku.“ „Jsem si jistá. Jednou sem stejně přijdou, ne? A můžu jim nechat alespoň nějaký vzkaz?“ „Máš pravdu, každý sem jednou přijde, ale nezůstanou tu navždy. Jejich duše se znova časem zrodí. Ty tu ale budeš věčně. Vzkaz bys jim snad nechat mohla. Vítej tedy doma, moje milovaná dceruško.“

Vrátily se společně k Lilith a jejím rodičům... „A ty, Lilith, už musíš jít zpátky. Běž!“ Najednou stála sama uprostřed zámku, co vypadal najednou opuštěně, úplně sama. Byla vyděšená. Pořád křičela jejich jména, ale nikdo už nepřišel. Rozeběhla se tedy zpět k vesnici, pryč od toho strašidelného zámku.

Luciana šla dál chodbou. Dál do samého srdce zámku iluzí. Už pro ni nebyl strašidelný. Cítila se bezpečně. Nebyla tu ani tma jak před tím. Všude bylo jemné světlo z venčí a od svíček. Vše tu kolem ožilo a vypadalo jinak než předtím. Kolem ní byl nádherný nábytek. Znely tu krásné tóny louten, houslí a dalších nástrojů. Na to, jak byl zámek obrovský, tak tu nebloudila. Zнала ho důvěrně ze svých snů. Setkala se i se svým otcem, ostatními anděly a byla šťastná. Konečně našla svůj domov. Měla pocit, že někam doopravdy patří. Ještě sepsala dopis na rozloučenou adoptivním rodičům a ukázala se jim ve snu, kde jim vzkázala, že je šťastná, aby se netrápili. Pak začala vykonávat svoji povinnost a připravovala lidi na příchod své matky...

Lilith se začala probírat. Ležela v nemocnici. Bylo jí špatně a kolem byly samé přístroje. Pořád ještě volala: „Mortiano, vezmi si mě k sobě, nech mě s nimi... A co bude s Lucianou? Ta smí zůstat?“ Sestřička k ní ihned přiběhla a uklidňovala jí. Lilith chtěla mluvit,

ale nešlo to. Nikdo jí nechtěl říct co se stalo. Až po několika dnech jí vysvětlili, že zkolabovala. Našel ji jeden starší pán u lesní cesty, kousek od vesnice. Zeptala se na Lucianu. „Je mi to líto, ale ta zmizela neznámo kam. Asi zůstala v tom starém zámku. Nikdo se z něho nikdy nevrátil.“ byla odpověď její tety, která ji vychovala. „Jak víš o tom zámku?“ „Nechala svým rodičům dopis na posteli, že tam jde. Znělo to jako dopis na rozloučenou. Ta holka se musela pomátnout. Nikdo se zdravým rozumem by tam nešel.“ Lilith chtěla říct, že tam byla taky, ale věděla, že by jí nevěřili a tak raději mlčela... Začala sama pochybovat, jestli to celé nebylo jen sen. Napadlo jí, že to byla jen iluze z vysoké horečky.

Neuplynula ovšem moc dlouhá doba. Snad několik týdnů a Lilith spatřila v noci Lucianu v černých dlouhých šatech s velkou tylovou sukni a křídly. „Ahoj. Tak ses dočkala. Brzo budeš opět s námi. Rozluč se s těmi, co máš ráda. Brzo si pro tebe přijde Smrt.“ A zase zmizela. Do týdne přišla i Mortiana: „Už je čas. Ted už můžeš jít se mnou. Neboj, maminka s tatínkem už na tebe čekají. Jen mi podej ruku.“ Bez váhání jí podala ruku a ocitla se opět v zámku. Už nebyl strašidelný. Viděla ho stejně krásně, jako Luciana. Konečně měla spoustu času na to, aby trávila čas s rodiči. Rodiče jí mohli vynahradiť těch pár let, co musela žít bez nich. Mrtvé duše ale nezůstávaly v zámku dlouho. Měly ve skalách své vlastní vesničky a města, které viděli jen neživí. Byli tam šťastní. V celém království, které patří k zámku iluzí, totiž neexistuje smutek, zoufalství, bída, beznaděj ani bolest. To proto, aby se netrápili kvůli tomu, že museli zemi opustit.

Možná tam duše Lilith a jejích rodičů přebývají ještě dnes, v jedné z těch krásných, kouzelných vesniček. Možná už se zrodily znova a zapoměly na to, co kdy prožily. To už se ale nikdo nedozví. To ví jen Mortiana a Luciana s ostatními anděly.

Pavčina Srnová • 4P

Studenti čtou a píšou noviny je již tradiční podzimní akce Mladé fronty Dnes, které se studenti našeho gymnázia účastní. Letos byla vyhlášena tři témata. Nejprve dostali účastníci možnost zasáhnout do diskuse o sexuální výchově na školách, pak se vyjadřovali k problematice požívání alkoholu mladými lidmi a nakonec se všichni věnovali problematice čtenářských aktivit a knihám. Sympatická je ta skutečnost, že není potřeba ráno cestou do školy shánět čerstvé vydání novin, protože vydavatelství nám celé dva měsíce posílalo bezplatně dostatek výtisků pro většinu žáků, kteří se akce účastnili.

(Ne)zbytný alkohol

V televizních seriálech a filmech je běžnou součástí každodenního života. V reklamách ho popíjí parta krásných, šťastných, mladých lidí, protože je v něm slunce nebo protože je to rádná jízda na ledu a s jeho pomocí je větrná smršť prostě legrace.

Mnoho mladých lidí dnes pije, aby zapadli do skupiny svých vrstevníků, aby se „lépe“ bavili, nebo bavili vůbec, protože to bez alkoholu nedovedou. Všichni jsou kamarádi, všichni se mají rádi a nic není problém. Proto je tady tak velké nebezpečí závislosti. Člověk zjistí, že se napije a uvolní se napětí, zmizí zábrany a všechno se nějak snadno vyřeší.

V dnešní době se skoro každý z nás dostal do styku s alkoholem. Nejčastěji bývá na nenápadných oslavách, rozlučkách, přípitcích atd. Právě díky zmiňovaným přípitkům se velká většina školou povinných dětí poprvé dostane do blízkosti alkoholu při silvestrovských oslavách, kdy jim rodiče poprvé nalijí trochu toho šampusu.

Moje první zkušenost s alkoholem byla už hodně, hodně dávno v mém dětství. Můj táta míval vždycky v lednici to jedno, dvě piva a já jsem potají chodil upíjet, protože mi to strašně moc chutnalo. Pak mi to ale nějak přestalo chutnat a na dlouhý čas jsem s alkoholem žádnou zkušenost neměl. A zkušenost s tvrdým alkoholem? No, s ním jsem se asi poprvé setkal ke konci deváté třídy na naší třídní rozlučce. Naštěstí to dopadlo „dobře“. Ale dnes už si nemyslím, že je snadné mít v takových situacích pití pod kontrolou.

Alkohol je droga jako každá jiná a myslím si, že na alkohol bychom se měli dívat jako na něco výjimečného, co patří k výjimečným příležitostem. Něco co patří k životu, ale může to být i velmi nebezpečné.

Jakub Demartini • 16

Alkohol, až od 18?

Určitě znáte ten pocit, když jste na nějaké dospělácké párty a vidíte, jak tam všichni kouří a pijí různé alkoholické nápoje. Rodiče se baví, popíjejí a vy nevíte co by. Když se rozhlédnete, vidíte kolem sebe různé druhy alkoholu a dostáváte chuť na zakázané ovoce, které je povolené až od osmnácti let. Proč až od tohoto věku? Je to hranice mezi dospělostí a dospíváním. V tomto věku se předpokládá, že už máte svůj vlastní rozum (tedy aspoň ve většině případů).

Alkoholismus je nemoc a je možné ji stejně jako fyzické nebo psychické poruchy léčit. V České republice je alkohol problémem. V podstatě lidé, kteří problematicky konzumují alkoholické nápoje, jsou u nás v České republice desetitisíce. Ze statistik vyplývá, že problém tohoto druhu má přibližně 10 % žen a 25 % mužů.

Alkoholismus na sebe nabaluje řadu negativních jevů, jako jsou smrtelná onemocnění, kriminalita, rozvodovost atd. Já osobně hranici osmnácti let (ne)dodržuji. Znáte to ... zazvoní vám telefon, když ho zvednete, slyšíte hlas své/ho kamarádky/a a zve vás ať už na diskotéku, grilovačku, párty aj. Vy (častěji) přijímáte a je vám jasné, že jenom na limonádě nebudete. Už párkrát jsem se vzbudila s „opičkou“ nebo s nevolností...

Podle mého názoru se občas každému z nás povede, že se opije, ale pak už je jenom na něm, jestli příště zopakuje stejnou chybu, nebo se jí vyvaruje.

Pavla Kárníková • 16

Práce byla zveřejněna na stránkách IDNES.cz

Foto • Kamil Varcoller

Vernisáž obrazů Anny Kaminské, v loňském roce ještě naší spolužákyně, se uskutečnila 5. ledna letošního roku v samém centru Prahy, na Senovážném náměstí. Mladá autorka se představila svou krajinářskou tvorbou, inspirovanou Podkrkonoším.

Snové světlo jejích obrazů kontrastovalo s realistickými fotografiemi spoluvystavujícího Petra Brodeckého, jejichž námětem byla Zakarpatská Ukrajina.

Pravidelným čtenářům našeho časopisu není autorka neznámá, v předchozích vydáních jsme výběr z jejích prací zveřejňovali.

Rozvoj talentu Anny Kaminské pokračuje dalším vzdáváním na odborné škole. Přejeme jí hodně krásných obrazů a neustávající proud inspirace. Výstava potrvá do konce ledna, kdo si pospíší, může ji ještě stihnout.

- red -

Sexuální výchova na školách, aneb z extrému do extrému

Sexuální výchova na školách je ožehavé téma a každá ze stran, ať už je pro, či proti má samozřejmě své vyhraněné extrémisty. Bylo by vhodné uvést, že jen mezi obdobími od 1. 1. k 31. 1. 2010 se v ČR podle statistik vyskytlo dalších 16 HIV pozitivních případů a to Česká Republika patří mezi země s nejnižším výskytem AIDS, ovšem v každém článku či statistice je drobný dodatek o tom, že toto číslo se neustále zvyšuje, a to zde nemluvíme o jiných nemocech ani o tom, že porodnost u nezletilých roste v podobných číslech. Avšak tyto statistiky a poznatky nechci přisuzovat nedostatku sexuální výchovy na školách, neboť jsem si jako „samouk“ poradil a nepatřím ani mezi nakažené pohlavní nemocí a ani mezi mladistvé tatínky. I přesto, že jsem nevěřící, mi nad některými výroky katolíků o antikoncepci apod. zůstává rozum stát a stejně tak když pročítám příručky sexuální výchovy do škol, které jsou doporučené ministerstvem školství.

Nyní se podívejme na první extrém, a to na zastávce sexuální výchovy ve školách a na jejich systém výuky. Nejvíce diskutabilní příručka, která vzbudila bouřlivé emoce u rodičů, je právě ta, která je schválena a kterou doporučuje ministerstvo školství. Některé části tohoto „manuálu“ přinášejí „nevědoucí“ studentům informace o nemocech, ochraně proti nim, apod. Další kapitoly nabízejí studentům „interaktivní hry“, týkající se sexuality pubescentů (od autorů, kterým jejich puberta proběhla již před mnoha a mnoha lety). Některé části jsou vyloženy „mimo mísu“ a po etické stránce nepřijatelné. Mezi nejdiskutovanější části patří například „hra na kompot“, kdy žáci odkrývají svá nejintimnější tajemství inscenovanou hrou na přesezení, kdy si například žáci, kterým roste pubické ochlupení, nebo již onanovali, či žákyně, které měly anální sex, nebo menstruovaly atp., vymění místa. Toto je podle mého názoru minimálně obrovský zásah do soukromí a být v situaci žáka, který své učitelce právě prozrazuje, že už masturboval, je ochlupený a má již sexuální zkušenosti, by mi byla velmi nepřijemná.

Je zde ovšem i druhá strana mince, a to extrémisté ze strany odpůrců sexuální výchovy na školách. Podívejme se na případ, který se stal v silně věřícím a konzervativním Polsku, kde je většina populace proti sexuální výchově a děti udržuje v naprosté nevědomosti a to pod heslem „zdrženlivého a počestného“ sexuálního života, jinak řečeno „sex až po svatbě“. Pět žákyň základní školy otěhotnělo během bizarní hry, kdy dívky ležely v kruhu a nechávaly se „obsluhovat“ od spolužáků. Zvítězil chlapec, který dokázal nejdéle oddálit ejakulaci. Nemohu se zbavit dojmu, že toto by se nestalo, nebýt naprosté neinformovanosti ze strany rodičů a také jejich odporu vůči sexuální výchově a též si myslím, že tento případ mohl dopadnout mnohem hůře a to ve chvíli, kdy by už některý ze zúčastněných byl postižen pohlavní nemocí.

Další příklad nevhodné sexuální výchovy se odehrál v Rakousku, kdy sice sexuální výchova probíhala a to prostřednictvím organizace Human Life International, která naprosto radikálně vystupovala proti potratům, homosexualitě a používání prezervativů.

Takže ano, zaved' me sexuální výchovu a to ať už ve školách, nebo v soukromí rodiny, ale nenut' me naše nezletilé promlouvat o intimnostech ve školách, nenut' me je poslouchat, že antikoncepce je zlo a neříkejme jim, že sex sám o sobě je zlo, neboť pak k vám do sborovny, či do domácnosti přijdou buď bez etických zábran, těhotné, s pohlavním onemocněním, nebo to prostě nějak všechno zjistí sami od sebe, stejně jako já.

Jan Kolář • 36

Práce byla zveřejněna na stránkách [iDNES.cz](http://idnes.cz)

Foto • Hýnek Horký

Sexuální výchova ve školách

Na základní škole, kterou jsem navštěvovala, se na sexuální výchovu nekladl přílišný důraz. Dvě přednášky Radima Uzla v osmé a deváté třídě, myslím, plně postačily. Dnešní děti ví o sexualitě mnohem více než dříve. Generace mých rodičů neměla o tom, jak přijde na svět dítě, skoro žádné tušení. Alespoň to mi mí rodiče vždycky říkali. V sedmdesátých letech se průměrná dívka rozhodla navštívit poprvé gynekologa, až když zjistila, že je těhotná. Děti mají dnes tolik informačních prostředků, které jim poskytují jak pravdivé tak i mylné informace, že chudáci nevědí, kde jim hlava stojí.

Připadá mi vhodné umisťovat sexuální výchovu v rámci například rodinné výchovy. Mám devítiletou sestru, a proto soudím, že první informace o lidské sexualitě by se měly děti dozvídat přibližně ve čtvrté nebo páté třídě. V tomto věku jim sex mnoho neříká, ale už mají právo mít povědomí o tom, že něco takového existuje a celkem běžně se provozuje. Samozřejmě forma podáváníí takovychto „novinek“ by měla být upravená úměrně věku.

Další fází by poté mohlo být několik přednášek s tématem sexuality, pohlavních chorob a antikoncepce přibližně v 8. nebo 9. třídě. Opět formulováno s ohledem na pubertální věk, což nemusí být zrovna jednoduchý úkol.

Z velké části děti nebo mladí lidé přijdou na všechna úskalí a pozitivita sexuálního života sami. Je ovšem důležité, aby měli vždy s kým si o všech problémech promluvit, komu se svěřit a mít někoho, kdo vyslechne a poradí. Proto by mi přišlo vhodné dělat přednášky také pro rodiče, kteří by se dozvěděli, jak se svými potomky o takto choulostivých věcech mluvit, jak jim poradit a případně vysvětlit vše, co bude třeba.

Sexualita a chování závisí zcela na prostředí, ve kterém dítě vyrůstá. Školní zařízení můžou pouze pomoci rozvíjet dále to, co rodiče začali.

Barbora Martinková • 36

Foto • Hýnek Horký

Viktorie

Každé ráno vstává Viktorie s pocitem samoty. Vstane, uvaří si kávu a přitom si pustí rádio. Namlouvá si, že je to její „společnost“, ale sama tomu nevěří. Poté, co se obleče a upraví, podívá se do zrcadla a v duchu se pochválí, jak moc jí to sluší. Jen co opustí svůj byt, nasadí nedostupný, ale zároveň velmi spokojený pohled. Moc dobře ví, že se tento její pohled dá zcela jistě nazvat přetvářkou. Cestou míjí desítky různých lidí, kteří se na ni dívají a prohlížejí si ji. Viktorii to nevádí, dělá jí to očividně dobře. Je ráda středem pozornosti. Když vchází do dveří budovy, ve které pracuje, spatří známé tváře svých spolupracovníků. Každému z nich pouze pokývne na pozdrav. Nenamáhá se otevřít svá ústa, natož s nimi prohodit pár slov, nebo se usmát. Během pracovní doby, kdy plní své úkoly, se snaží aby její práce byla tou nejlepší. Na obědě sedí se svými kolegyněmi a celou dobu jim ustavičně vykládá něco velmi záživného, co za posledních pár dní údajně zažila. Její příběhy jsou někdy vtipné, někdy dojemné, ale převážně jsou velmi zajímavé a někdy nás dohání k závisti. Během jejího vyprávění napadne většinu z nás, jak má asi báječný život. Ale co je na tom pravdy?

Když končí v práci, nespěchá jako ostatní domů. V klidu opustí své pracoviště a klidnou chůzí se prochází městem směrem ke svému domovu. Má spoustu času. Nespěchá, nikdo ji doma nečeká. Vrací se jako vždy do prázdného bytu, který je samotou přímo naplněn. Moc se jí tam nechce. Proč taky? Ale tohle ví jen ona a nikdo jiný. Schovává se totiž za maskou. Ale až zítra půjde opět do práce, bude to zase ta krásná, úspěšná, spokojená, nedostupná Viktorie s báječným životem. Faleš ji neopustí.

Kristina Akramiová • 36

Zpívej mi, má lásko

Zpívej mi, má lásko,
je ještě brzo jít spát
zpívej mi, má lásko
ještě nesklidili sad
ještě v zemi klíčí
zpívej mi o malém klíči
co máš jistojistě u sebe
ale nechceš mi ho dát
zpívej mi, má lásko
netrap mě a nechod' spát
dej mi aspoň na chvíli
tvé vlasy přes rameno mé
uše krásné ať mě svádí dál
a špatné ať uhyne.

Chvilka s hudbou

Na vrcholu podía,
hudebník jemně struny hladí,
má černý frak a rukavice,
a pod účky má oči hadí,
noty liše do vzduchu věší,
nechává je sedět v duši,
nechává je hrát si s ní,
zavři oči a poslechni.

O čase

Co nevychází z duše,
není pravé,
co neprožiješ,
vezme ti čas,
ručička do kola kluše,
ve vzduchu věčnost plave,
a jak se vznáší,
má klidný hlas,
potkal jsem statisíce lidí,
viděl stovky míst,
až teď, když ten svět vidím,
jsem si aspoň trochu jist,
že nemusím znát všechny měny,
že nemusím být krása sama,
že stačí vnímat barevné změny,
a dotknout se země pod nohama,
že stačí sednout si do trávy,
a cítit to místo, tu slast
v samém jádru bytí,
tohle je to pravé, nevyčenitelné,
čas neberoucí žití.

Alžběta Fišerová • 36

Pozoruhodné práce studentů nejsou jen z oblasti žurnalistické, literární a malířské tvorby. Řada zajímavých děl vzniká i při výuce, třeba historie. Jako ukázkou přinášíme fragment z rozsáhlejší stati, věnované svatému Vojtěchovi. Autorce i čtenářům se omlouváme za podstatné zkrácení, v některých místech jen ponechání názvů kapitol, z prostorových důvodů. Celou práci si můžete přečíst na webových stránkách gymnázia.

Osoba svatého Vojtěcha

Rodina sv. Vojtěcha

Sv. Vojtěch se narodil Slavníkovi a Střezislavě okolo roku 957, jako jeden ze sedmi synů. Vojtěchovi bratři se jmenovali: Soběbor, Spytimír, Pobraslav, Pořej, Čáslav a Radim.

Libice – Vojtěchovo narození a mládí

Vojtěch se narodil na panství v Libici přibližně roku 957. Braun o jeho narození píše: „...z rodičů velkých narodil se syn větší, zlaté jablko vypučelo z ušlechtilých ratolestí, narodil se spanilý tělem, shnilější duchem chlapecek Vojtěch, kteréhož jméno znamená 'voje útěcha'“.

Kosmas připomínajíc Libušino proroctví o Praze píše: „V tom městě budoucnu vzejdou dvě zlaté olivy... jedna z nich slouží bude Větší sláva (Václav), druhá Voje utěšení (Vojtěch)“.

Vojtěch byl dán jako chlapec do školy v Libici. Chodily tam děti chudé i urozené. Učily se číst, psát počítat, základy latiny, žaltář a základy církevního zpěvu. Vojtěch měl pomocníka Radla (syn poddaného). Dále byl poslán do školy v Boleslavi při chrámu sv. Kosmy a Damiána.

Pilnou prací se Vojtěch stal způsobným pro studium na vysoké škole. Byl tedy vyslán do metropolitního chrámu sv. Mořice v Děvině (roku 972), protože v Praze v těch dobách žádná biskupská škola nebyla. Vojtěch byl svěcen samotnému biskupovi, který si ho velmi zamiloval a dal mu své jméno Adalbert.

V Děvině strávil Vojtěch devět let. Vynikal mravy a učeností, mluvil plynně třemi jazyky a zvládal skvěle také filozofii a jiné vědy.

Roku 973 se zúčastnil pohřbu císaře Oty I. a seznámil se s jeho nástupcem Otou II. Roku 978 byl svědkem říšského sněmu – Jindřich II. (bavorský vévoda) byl odsouzen do vyhnanství a Boleslav II. přistoupil na smír s Němci.

Roku 981 umírá biskup Adalbert po pádu z koně. Vojtěch tedy odjíždí zpět do rodných Čech.

Pražské biskupství

Český kníže Boleslav I. vyslal svou dceru Mladu do Říma, aby podala papeži návrh zřídit v Praze biskupství při kostele sv. Víta a ženský klášter při kostele sv. Jiří se slovanskou liturgií sv. Metoděje. Papež nakonec svolil se založením biskupství v Praze, ale s latinským obřadem. Boleslavovi I. byl zaslán dopis, který ho však již nezastihl živého. Boleslav zemřel 15. července 967. Dopis byl tedy předán následníkovi Boleslava I., jeho synovi Boleslavu II. Ten se zřízením biskupství dlouho otálel.

Nakonec bylo zřízeno roku 973. Mlada byla papežem posvěcena na Marii, dostala řeholi sv. Benedikta a opatskou berlu. Stala se první abatýš v novém řádu Benediktinek při kostele sv. Jiří v Praze.

Dětmar: byl prvním pražským biskupem. Původem pocházel ze Saska. Kosmas o něm praví: „... kněz dle povýšení, mnich dle přiznání, jenž před tím někdy za příčinou pobožnosti přišel do Prahy; který když přišel knížeti Boleslavovi II. ve známost, za krátký čas obdržel velikou u něho milost a přátelství. A poněvadž dokonale uměl řeč slovanskou, kníže jeho po svých poslích povolal, duchovenstvo, velmože zemské a lid svolal a prosbami i přimluvami svými způsobil, aby jej sobě všichni obecným přesvědčením za biskupa zvolili“.

Jako biskup přijímal desátky = biskupský důchod (z každého popluzí sto snopů obilí).

Diecéze byla rozdělena na devět arcikněžských traktů: Pražský, Litoměřický, Bílinský, Boleslavský, Hradecký, Kouřimský, Bechyňský, Plzeňský a Zatecký.

Dětmar byl mírný a shovívavý, nenásilně obracel prostý lid k víře, zakládal mnoho kostelů. Nikdy se ale nedočkal takového ohlasu, jako v Itálii, protože v Českých zemích se stále míšil vliv východu a západu.

Vojtěch biskupem

Po návratu ze světa zpět do Prahy studoval Vojtěch při kostele sv. Víta. věnoval se hlavně četbě knih. Byl také svědkem smrti biskupa Dětmara: „...který, umíraje, slzavě naříkal, že mlčel ke hříchům lidu svého“.

Místo biskupa bylo ustanovováno svobodnou volbou, ale již tehdy bylo zvykem, že vybraný biskup se má líbit králi a musí jím být schválen. Dne 19. února 982 se Boleslav II., leši, kmeti a vladkové rozhodli volit nového biskupa. I Vojtěch přišel na Pražský hrad modlit se za správnou volbu.

Po dlouhém domlouvání sněmovníků zvolali: „Kdož jiný, než rodák náš Vojtěch, jehož urozenost, bohatství, učenost a přívětivé mravy s tak velkou důstojností se srovnávají?! Tenť dobře ví, kam sám kráčeji má; ten také moudrým vůdcem duší našich bude.“ (podle Jana Kanapara).

Vojtěch se vzpouzel, ale bylo mu řečeno: „Chtěj nechtěj. Naším biskupem budeš, a byť nerad, pražským biskupem nazýván budeš. Ty znáš dobře otvírání nám cestu, kterou se jde do vlasti nebeské. Rozkazů tvých jest nám potřebí, abychom mohli i abychom chtěli poslouchati. Tebe všechno žákovstvo za hodného, tebe všechnem lid vyvolává v biskupství za schopného“.

Pro potvrzení biskupského titulu měl jet Vojtěch do Německa, ale protože byl císař ve válce se Saracény, jel až později do Verony. Dne 3. června 983 dostal Vojtěch prsten a biskupskou berlu na znamení, že volba je schválena. 29. června 983 byl Vojtěch mohučským metropolitou posvěcen na biskupa.

Vojtěch se navrátil do Prahy (podle Jana Kanapara): „Kůň jeho nenesl uzdy zlatem a stříbrem se třpytící, nýbrž po venkovském obyčeji konopným provazem ne hubě sevřen jsa, (...) sestoupil Vojtěch s koně a rozvázav obuv a modle se, bos kráčel městem do stoličního chámu svého. Tam oblékl se v roucho velekněžské a s pokorným a zkroušeným srdcem patřičnou modlitbu vykonav, za radostného zpěvu žákovstva i lidu dosedl na stolec biskupský“.

Foto • Ilynek Horňák

Povaha sv. Vojtěcha

- 1) podle Františka Palackého (Dějiny národu českého I. díl): „(...) Ačkoli urodil se bohat a krásen, ačkoli všickni velicí a malí, s kterýmiž obcoval jej milovali a ctíli, přece nebažil po lahodách a rozkoších jiných, nežli které plynou ze ctností, dobročinností a nábožnosti. Čím výše postaven byl, tím více jiní se mu kořili, tím pokorněji počínal sobě sám, i podnikal dobrovolně všeliké nelahody a svízele, aby se uchránil bujnosti a hrdosti mysli. Z biskupských důchodů nepodřel nežli čtvrtou částku pro sebe; ostatní vše obracel buďto k dobrému církve duchovenstva, buďto ku pomáhání chudým, jichžto také veliký počet živil a šatil. (...) Ctiv veškeru vážnost povolání svého, počínal si v něm s opravdovostí, horlivostí a přičinlivostí zřídka vídanou, nikdy nepřevýšenou.“
- 2) podle Jana Kanapara (Život sv. Vojtěcha v Pramenech): „Mílnost a dobročinnost sv. Vojtěcha byla vůbec známa; kdekoli se objevil, býval obkličován zástupem chudých a nuzných, kteří o pomoc a podporu žádali; on pak pomáhal a rozdával kdekoli a jak mohl nejvíce. (...) Vojtěch rozdával peníze, aby si všichni nakoupili pokrmů, rozdával, až na konec neměl ani haléře. (...) An jedl, nikde nenalezna ho půlnoc spícího. Lůžko jeho peřinami čnějící a purpurem se lesknoucí lidské zraky poutalo za dne, v noci pak chovalo bratra Radima nebo slepce od narození, kromě třetího nikdo čtvrtý neléhal v tomto domě. Vojtěchovi samému stačila holá země nebo lehká žíněnka a kámen pod hlavu a lůžko při spaní. Nikdy nechodil spat s nasyceným žaludkem a ještě se nevyspav vstával ku společné modlitbě, již žádného rána neobmeškával. (...) Po mši svaté buď ruční prací se obíral, buď byl-li čas setí, spěchával na pole, a když byl zasel, těšil se, že vlastníma rukama potravu si vydělal. (...) Neméně ochotně spěchával k nemocným; nikomu nebyl lépe znám vlastní dům než Vojtěchovi, kde který nemocný ležel, jak se jmenoval, nebo mnoho-li se jich pozdravilo, kolik zemřelo.“
- 3) podle Bruna (Životopis sv. Vojtěcha): „(...) Zlato za nic nevážil, stříbro a bláto, a cokoli marnost lidská až k smrti miluje, vším tím velkodušně pohrdal. Jedno bylo jeho myšlení, jedna jeho snaha, po ničem netoužiti, ničeho nevyhledávati kromě Krista.“

Další osudy sv. Vojtěcha

Vojtěch byl své doby nejvdělanějším mužem Evropy. Při prosazování opravdu křesťanského života narážel velmi často na odpor kléru i mocných šlechticů. Tato nepříznivá situace v Čechách ho donutila je dvakrát opustit.

Poprvé chtěl vykonat pouť do Svaté země, ale skončil již v Monte Cassinu. Odtud se odebral do Říma, kde roku 989 vstoupil do benediktinského kláštera sv. Bo-

nifáce a Alexia. Po noviciátu složil roku 990 slavné řeholní sliby. Po dvou letech pro něj přišlo poselstvo z Čech, aby se navrátil na svůj biskupský stolec.

Vojtěch se tedy v doprovodu dvanácti řeholních bratří vrátil zpět do Prahy. Roku 993 zde založil první mužský benediktinský klášter na Břevnově. Opatem se stal mnich Anastáz. Vojtěch se ujal opět svého úřadu – procházel diecézi a navštívil i Slovensko a Uhry.

Pro nové spory s českou šlechtou se musel podruhé uchýlit do zahraničí. Tentokrát do svého kláštera v Římě. Boleslav II. nesl těžce, že jeho biskup odjel do cizích zemí. Císař Ota II., muhočský arcibiskup Villigis a papež Řehoř V. se společnými silami snažili přimět Vojtěcha k návratu. Marně. Vojtěch váhal.

Od papeže si Vojtěch nakonec vyžádal povolení jít hlásat evangelium pohanům, nebudou-li ho Češové poslouchat. Když se blížil k vlasti zastihla ho zpráva, že jeho rodná Libice byla vypálena a celý jeho rod vyvražděn.

Po této události Vojtěcha již do Čech nic netáhlo. Odebral se tedy do Polska jako misionář. S bratrem Radimem a Benediktem se pak vypravili k divokým Prusům. Zde v Prusku byl však zavražděn a jeho tělo bylo svrženo do řeky. Ta ho vyvrhla až v Polsku (23. dubna 997).

Tělo sv. Vojtěcha koupil Polský kníže Boleslav Chrabrý a nechal jej pohřbit v Hnězdně, v chrámu Panny Marie. Tam se poté stal Radim arcibiskupem.

Roku 1039 přivezli Češové z Hnězdna, které dobyli, zpět do Prahy ostatky sv. Vojtěcha. Stal se apoštolem nejen Čech, ale celé Evropy.

Krátce před nástupem totality putovala lebka sv. Vojtěcha po celé naší zemi (1947). Roku 1965 papež Pavel VI. apoštolským listem Praga urbs prohlásil sv. Vojtěch patronem české arcidiecéze.

Můj názor

Osud sv. Vojtěcha mě zaujal. Zejména proto, že je tolik dramatický. Jako osoba mi je však více sympatický Dětmar, mám-li je srovnávat. Nedokážu přesně určit proč. Nejspíš jsem se o Dětmarovi dočetla více přívětivých kritik.

Barbora Martinková • 36

Zdroje: internet: www.libicenadcidlinou.cz, www.wikipedia.org (12/10), www.rodinaonline.cz; knihy: Dějepis na dlani (Helena Kohoutková, Martina Komsová) Olomouc 2005, Dějepis pro gymnázia a střední školy 2 (Petr Čornej, Ivana Čornejová, František Parkan) SPN 2006, Záhady českých dějin (Readr's Digest Výběr), knihy prostřednictvím internetové knihovny: František Krásal (Sv. Vojtěch, druhý biskup pražský, jeho klášter i úcta u lidu), Jaroslav Vrchlický (sv. Vojtěch)

JEN SE TAK VZNAŠET...

Lidé mají mnoho privilegií oproti ostatním živočichům. Měli by jich příliš moc, kdyby uměli létat? Byli by příliš svobodní? Ale můžou být lidé vůbec svobodní? Může být svobodný někdo, kdo přemýšlí na takové úrovni? Tolik? Pořád?

Možná právě to, že člověk je schopen přemýšlet, ho čím dál tím víc oddaluje od možnosti být svobodný. Čím menší je pravděpodobnost být svobodný, tím větší má člověk touhu létat.

Let je spodobněním svobody. Ptáci, co se nesoou oblohou bez sebemenší známky námahy. Vypadá to tak jednoduše, tak proč by člověk nemohl létat také? Vždyť on je páncem tvorství. On všemu vládne, všechno řídí, všemu rozumí. Má pocit, že bude přírodě diktovat, jak se má chovat, a ta mu to oplácí s neuvěřitelnou silou, neúprosně a vytrvale.

Dnes už sice člověk létat umí, ale je to TEN let, který si člověk úplně na začátku představoval? Je to ono o čem snil? Ani zdaleka!

Lidé zase pouze ovládají nějaký kolos. Obrovskou váhu, hmotu, sílu. Naučili se ji ovládat, ale principiálně opět nedošli k tomu, co bylo původním důvodem.

A jaký je tedy závěr? Jednoduchý! Člověk by se měl smířit s tím, že nemá nárok být svobodný a že ani svobodný být neumí. Je jednoduše v zajetí sám sebe. V zajetí svých myšlenek, kterým se nelze vyhnout, učet před nimi a schovat se jim. V dnešní době je beznadějně ztracen v toku informací, myšlenek a času.

Barbora Martinková • 36

Přijímací řízení má na starosti zástupkyně ředitele školy PhDr. Lenka Andrllová. Ve stanovených podmínkách to není lehká práce. Doktorka Andrllová ji však nedělá první rok a má s ní značné zkušenosti. Koho se tedy zeptat, jak se dostat na Gymnázium bratří Čapků, než právě jí?

Když dovolíte, paní zástupkyně, začnu trochu šířeji. Proč si vybrat soukromou školu?

Důvodem, proč vznikly soukromé školy, byla snaha zpestřit nabídku vzdělávání. Naše škola je plnohodnotné gymnázium, ovšem přihlášením k odkazu Karla a Josefa Čapkových jasně deklarujeme, že se budeme více věnovat oblasti literatury, žurnalistiky i výtvarného umění. Tomu je přizpůsoben náš školní výukový program, konkrétně počty hodin výuky češtiny i dalších jazyků, máme přidáné také předměty, jako je tvůrčí psaní, mediální praktika, žurnalistika a konkrétní výtvarné předměty.

Podle zájmu studentů zacházíme někdy i do takových specializovaných oblastí, jako je scénografie, scenáristika, kostýmní návrhářství a podobně. Naopak, matematika a ostatní přírodovědné předměty jsou u nás zastoupeny jen v nezbytně nutné míře.

Vrátím-li se k položené otázce, školu by si měl budoucí student vybírat s ohledem na svoje zájmy, protože bude-li se věnovat něčemu, co ho opravdu zajímá, čemu by se chtěl věnovat v budoucím praktickém životě, budou jeho studijní výsledky určitě lepší. Jestli to bude škola státní nebo soukromá, není zase až tak důležité, maturitní vysvědčení platí z obou stejně. Jen jde o to, co se na té které škole opravdu naučíte.

Přijímací řízení na středních školách je pro mnoho žáků devátých tříd, i jejich rodičů, dramatickým

momentem života. Začnou počítat studijní průměry, shánět nejrůznější kurzy, které je mají připravit na přijímačky... Jak je to u vás?

Přijímací zkoušky se z rozhodnutí ředitele na Gymnázium bratří Čapků nekonají. Stejně tak nemáme stanovený limit studijního průměru pro přijetí. I když k němu samozřejmě přihlížíme. Ovšem připustíme, že člověk může, třeba z důvodu delší nemoci, v průměru známek dost rychle poklesnout, aniž by to cokoli vypovídalo o jeho studijním úsilí nebo o skutečné úrovni studijních předpokladů.

Jak tedy studenty na gymnázium přijímáte?

V průběhu března a dubna zveme uchazeče o studium na přijímací pohovor, v jehož rámci zjišťujeme motivaci ke studiu, prospěch v profilových předmětech. Jde hlavně o český jazyk a literaturu, cizí jazyk a výtvarnou výchovu. Zjišťujeme také zájmové aktivity, účast v literárních, výtvarných či znalostních soutěžích, stejně jako všeobecný přehled uchazeče. Je-li počet uchazečů vyšší než předpokládaný počet přijímaných studentů, je dána přednost těm, co mají lepší dosavadní prospěch, přičemž stejná váha je dávana prospěchu i účasti v literárních, výtvarných a jiných soutěžích, předmětových olympiádách.

Pokud nedojde k naplnění kapacity školy v prvním kole, zveřejníme na našich webových stránkách další možnosti přijetí.

Jste vystudovaná psycholožka s praxí výchovné poradkyně. Máte nějakou praktickou radu, jak se hlásit na jakoukoliv střední školu?

Podívala bych se nejdřív na webové stránky školy. Už jejich úroveň napoví mnohé o tom, jak škola vyučuje, protože informační technologie se dnes promítají do všech předmětů. Tam obvykle bývá zveřejněno vše, od školního výukového programu, kde se mohou dočíst o obsahu konkrétní výuky v předmětech, až po doplňkové školní aktivity. Pakliže mne obsah i provedení stránek zaujme, informovala bych se o dnech otevřených dveří. Tedy o tom, kdy mohu na školu přijít, prohlédnout si ji a zeptat se na otázky, které mne zajímají. Na takovou návštěvu je dobré se připravit a třeba si udělat i pár poznámek na kousek papírku. Každý představitel školy jistě pochopí, že se hlásíte na první střední školu v životě a řádnou přípravu na návštěvu školy spíše ocení, než že by vám měl papírek za zlé.

Když už něco jako žák vaší školy vytvořím, existuje nějaká cesta veřejné prezentace mé práce?

Stačí se podívat na předchozí stránky tohoto časopisu. Existuje v tištěné i internetové podobě. Další, třeba i odborné práce z jednotlivých předmětů, najdete na našich webových stránkách. Máme zveřejněny práce, které přijala Mladá fronta Dnes v rámci akce Studenti čtou a píšou noviny, na škole probíhají výstavy výtvarných prací, pravidelně jsme obesílání několika desítkami vyhlásovatelů literárních i výtvarných soutěží, jichž se mohou naši studenti účastnit ve spolupráci se školou i samostatně. A pokud někdo z našich studentů najde další možnost prezentace svých děl, rádi ho podpoříme.

Každoroční festival naší činnosti je Čapkovské čtení. Z původního čtenářského čtyřadvacetihodinového maratonu se během pár let proměnilo v prezentaci činnosti školy, ukázkou dramaturgie, vernisáže výtvarných děl, dalších uměleckých aktivit studentů, třeba hudebních, až po vystoupení hostů z řad uměleckých celebrit.

Děkujeme za odpovědi.

- red -

Ředitel PhDr. Václav J. Andrlle, CSc. se svojí zástupkyní

GYMNÁZIUM bratří Čapků

Trhanovské nám. 8, 102 00 Praha 10

Vám nabízí
čtyřleté gymnaziální studium
s humanitním zaměřením

V souladu s odkazem života i díla bratří Čapků se specializujeme především na výuku v oblasti literární s důrazem na rozvíjení schopností tvůrčího psaní, scenáristiku, práci s textem, médií a mediální komunikaci. Ve výtvarné oblasti se vedle tradičních výtvarných oborů jako malba, kresba či grafika zaměřujeme na mediální tvorbu, scénografii a design.

Další informace získáte:

telefonicky:

tel.: 271 751 063

mobil: 736 726 330

tel./fax: 271 751 062

e-mail: gymbc@seznam.cz

na adrese:

Gymnázium bratří Čapků

Trhanovské nám. 8

102 00 Praha 10

www.gymnaziumbc.cz

© GBC a PČS SOU s.r.o. nositel medaile J.A. Komenského založeno dne 1. září 1991